

Linda Jansma
Verbroken

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

ABEER

28-2-1992 ~ 12-3-2006

‘I wanted her to feel the pain of our dead soldiers.’

– STEVEN DALE GREEN –

‘All that is necessary for the triumph of evil
is that good men do nothing.’

– EDMUND BURKE –

Zweet parelt op haar voorhoofd. Ze kan het niet. Echt niet. Ze mag dan een hacker zijn, maar dit is wel iets anders dan het systeem van een doorsneebedrijf. Alleen de firewall al; daar is geen doorkomen aan.

Haar vingers zweven boven het toetsenbord, aarzelend; haar hersenen lijken niet in staat de signalen door te geven om haar te laten doen wat er van haar verwacht wordt. En toch moet ze. Ze móét een manier zien te vinden, anders zijn de gevolgen desastreus. Voor een heleboel mensen. Voor Nederland.

De gedachte aan hén dringt zich aan haar op, vertroebelt haar blik als ze zich afvraagt of zij veilig zijn. Want dat is het belangrijkste: als ze hun maar niets meer kunnen aandoen.

Niet aan denken! Ze moet zich concentreren!

Ze knijpt haar handen tot vuisten om het trillen te laten stoppen, ademt even diep in en gaat dan door met de moeilijkste opdracht die ze ooit heeft moeten uitvoeren. Het lijkt allemaal zo onwerkelijk, alsof ze dit niet zelf meemaakt. Hoe is ze hier in vredesnaam in terechtgekomen?

Twaalf dagen eerder

Hoofdstuk 1

Amsterdam, mei 2014

Met een venijnige beweging ram ik mijn wijsvinger op de returntoets en grijns. ‘Daar,’ zeg ik. ‘Dacht je nou echt dat ik er niet in zou komen?’ Ik laat me achterover tegen de leuning van mijn stoel vallen en vervolg vergenoegd: ‘Ha, maar dan ken je Mara de Wolff nog niet.’

Ik vouw mijn handen achter mijn hoofd en staar naar het beeldscherm van de laptop die voor me op het brede bureau staat. Nou ja, een bureau kun je het niet echt noemen; het is een over de hele lengte van de kamer aangebrachte dikke plank aan de muur, waarop alles staat wat ik nodig heb, van computerkasten en laptops tot externe harde schijven en routers aan toe. Het ziet eruit als een enorme bende – overal kabels en beeldschermen, een opengeschoefde laptop, cd-roms, USB-sticks, een iPad, wifi-kaarten, een PSU en diverse andere apparatuur – maar ik weet feilloos waar alles te vinden is als ik het nodig heb.

‘*Time to explore*,’ mompel ik, terwijl ik een leeg scherm in het Linuxsysteem open en `MSFCONSOLE` intyp. Na een seconde of tien opent het programma en ontvouwt zich het beginscherm van MetaSploit. Nog wat later weet ik met behulp van een door mijzelf ontwikkeld

scanprogramma waar de zwakke plekken in het systeem van mijn cliënt zitten. Niet dat ik nu klaar ben. Nog lang niet. Ik heb zeker een paar uurtjes nodig om alles te testen en daarna nog mijn rapport te schrijven. Ik glimlach als ik opnieuw een wachtwoord gekraakt heb en ik wil net het volgende commando intypen als mijn mobiel overgaat.

Verstoord kijk ik op. Verdomme. Waarom net nu? Wie het ook is, had ie geen ander moment kunnen kiezen om me te bellen? Ik pak mijn mobiel achter een niet aangesloten toetsenbord vandaan en kijk op het display. Streepjes. Heel even slaat mijn hart een slag over. Zou hij eindelijk...

Natuurlijk niet! Waarom denk je dat, elke keer als er iemand met een afgeschermd nummer jou belt?

Ik kijk naar rechts, naar de foto's die op het vensterbankje onder het smalle raam staan en voel even een pijnlijke steek. Dan wend ik mijn blik weer af, neem het gesprek aan en breng de mobiel naar mijn oor.

‘Mara de Wolff.’

‘Mevrouw De Wolff?’ klinkt een mannenstem. ‘Van SecuryComp?’

‘Dat klopt,’ zeg ik.

‘Ah, mooi. U spreekt met Richard Moorman van de Dutch Broadcasting Group. Ik heb u laatst gesproken over het testen van ons netwerk.’

Ik moet me even concentreren, maar dan weet ik het

weer. ‘O ja,’ zeg ik. ‘Ik heb u een offerte gestuurd.’
‘Inderdaad,’ reageert Richard Moorman. ‘Ik wil daar graag op ingaan. Kunnen we de details nog even persoonlijk doorspreken? Bij mij op kantoor?’

Ik antwoord niet meteen, haal even bedachtzaam mijn hand door mijn haar. Het liefst handel ik zulke dingen via de mail af. Of telefonisch. ‘Nou ja,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Als u dat echt wilt, dan kan ik misschien wel even langskomen.’

‘Wat dacht u van morgen om elf uur?’

Ik kijk weer naar de foto’s op de vensterbank. ‘Ja,’ zeg ik dan. ‘Ja, dat is goed. Ik ben er om elf uur.’

Nadat ik het gesprek heb beëindigd, staar ik even naar het beeldscherm voor me, waarop nog steeds Meta-Sploit geopend staat en de knipperende cursor geduldig op me wacht. Misschien is het weleens goed dat ik de deur uit moet. Dat kom ik toch al te weinig, sinds...
Niet doen! Dat heeft geen zin.

Ik adem even diep in, recht mijn rug en rol mijn stoel weer naar voren. Als ik opschiet kan ik de tweede fase van deze *pentest* voor het einde van de middag afhebben. En daarna heb ik de hele avond voor mezelf.

Het loopt al tegen zeven uur als ik besluit het voor vandaag voor gezien te houden. Een aantal testen zijn gedaan, ik heb bekeken wat mijn vervolgstappen gaan zijn en nu... nu ben ik zo moe als een hond. Daarnaast

knort mijn maag en ik besef dat ik de hele dag nog niets heb gegeten. En dat is dom, weet ik uit ervaring. Een te lage bloedsuiker maakt me kribbig en alhoewel ik helemaal alleen woon en niemand heb waarop ik me kan afreageren, probeer ik dat toch altijd te voorkomen. Vooral omdat ik me er flink beroerd door kan voelen.

Vanuit mijn werkkamer loop ik door de lange gang naar de keuken, waar ik een blik in de koelkast werp en tot de ontdekking kom dat ik vergeten ben boodschappen te doen. Verdomme, net nu ik geen zin heb om naar de supermarkt te lopen. Maar ik moet toch wat eten. Ik denk aan Hassan, van de snackbar op de hoek. Zijn frietjes zijn heerlijk, om over de satésaus nog maar te zwijgen. En ik hoef er niet ver voor, nog geen honderd meter. Goed plan, besluit ik, als mijn maag opnieuw hevig rommelt.

Ik pak mijn sleutels en mijn portemonnee, en ren even later de trappen af. Net als ik de tweede verdieping voorbij ben, gaat achter me de deur van het appartement onder dat van mij open, en steekt Rudi zijn hoofd om de hoek.

‘Marrie!’ roept hij.

Ik ben inmiddels al een trap lager en even aarzel ik. Zal ik doorlopen en doen of ik niets gehoord heb? Ik heb trek, en Rudi kennende houdt hij me weer een eeuwigheid aan de praat. Maar toch kan ik dat niet.

Behalve het feit dat dat niet echt in mijn aard ligt, vind ik hem veel te leuk om hem zomaar te negeren. Net als ik heeft hij weinig vrienden, en is zijn dementerende moeder, die in een verzorgingshuis woont, zijn enige familie. Dat is overigens meer dan ik heb; wat familie betreft ben ik hier helemaal alleen. Niet dat ik om gezelschap verlegen zit, helemaal niet, maar Rudi grijpt alle kansen aan om met iemand een praatje te maken. Vooral met mij.

‘Ja?’ roep ik terug.

Ik hoor zachte voetstappen op het overloopje en twee tellen later verschijnt Rudi boven aan de trap. Zijn warrige blonde haar steekt alle kanten op en zijn ogen glinsteren vermakelijk als hij op me neerkijkt en zegt: ‘Je ziet er mooi uit.’

Bijna schiet ik in de lach. Grapjas. Alsof ik trendy gekleed ben in mijn joggingbroek en T-shirt. Tel daarbij op mijn stugge, rode krullen en mijn van nature nogal bleke gezicht, en je hebt het toonbeeld van een doorsnee zesendertigjarige die te ongezond leeft.

‘Is dat alles wat je wilt zeggen?’ vraag ik. ‘Want ik moet dringend weg.’

‘Ik heb een pakje voor je,’ zegt hij.

‘Een pakje?’ echo ik. ‘Wat voor pakje?’

‘Uit Amerika.’

Met opgetrokken wenkbrauwen staar ik naar boven.

‘Hoe komt dat bij jou terecht?’ vraag ik.